

הרב מו"ט קריק

הנסירה

אבות ישראל א'

יג. אי אפשר לאדם להפרד מדבקת האלהית, ואי אפשר לכנסת ישראל להפרד מצור ישעת אור ד' אלהי ישראל. אבל אי-האפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרח טבעי, שאיננו נותן מקום לבהירות הדעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתרדמה גופלת על האדם, והפרצופים ננסדים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, היבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרת לומר "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", והעולם מתכוונן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר "גבוהה גבוהה", על דבר שמה, על דבר כפיהה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתאחדות הגמורה, הצורית החפשית, "כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך", החזיון מתגלה ביוחשה של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפרד ע"י הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משובללת, ותורה תוזרת ללומדיה, וכל בניך למודי ד' ורב שלום בניך.

פראשית א'

כו ויבִרָא אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ
בְּצַלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָרָא אֹתָם:

זכר

כ"ט

ונקבה ברא אתם. ולהלן הוא אומר ויקח אהם מלעווחיו וגו' כמדקס אגדה שנבראו שני פרטפוס כניה לאסונה ואחר כך חלקם, ופסוטו של מקרא כלו האייעך שנבראו שניהם בטקוי ולא פידס לך כילד כרייתן ופידס לך במקום אחר:

פירק ב'

ג וַיֹּאמֶר הָאֱדָם זֹאת הַפֶּעַם עֵצָם מֵעֲצָמֵי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לֹאֵת
ד וַיִּקְרָא אִשָּׁה בִּי מְאִישׁ לְקַחָהּ זֹאת: עַל־כֵּן יִעֲזֹב־אִישׁ אֶת־
ה אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד: